TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 13. jūlijā *

Lieta C-74/04 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2004. gada 16. februārī iesniedza

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv V. Mūls [*W. Mölls*], pārstāvis, kam palīdz H. J. Freinds [*H.-J. Freund*], *Rechtsanwalt*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

Volkswagen AG, Volfsburga [*Wolfsburg*] (Vācija), ko pārstāv R. Behtolds [*R. Bechtold*] un S. Hirsbrunners [*S. Hirsbrunner*], *Rechtsanwälte*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] (referents) un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

ģenerāladvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*],
sekretāre K. Štranca [*K. Sztranc*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 29. septembrī,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 17. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelāciju Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2003. gada 3. decembra spriedumu lietā T-208/01 *Volkswagen/* Komisija (*Recueil*, II-5141. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums"), ar kuru tā atcēla saskaņā ar EKL 81. pantā paredzēto procedūru pieņemto Komisijas 2001. gada 29. jūnija lēmumu 2001/711/EK (lieta *COMP*/F-2/36.693 — *Volkswagen*) (OV L 262, 14. lpp.; turpmāk tekstā "apstrīdētais lēmums").

Prāvas rašanās fakti un atbilstošās tiesību normas

2 Prāvas rašanās faktus un tai atbilstošās tiesību normas, kas izriet no apstrīdētā sprieduma, var apkopot šādi.

3 *Volkswagen AG* (turpmāk tekstā — "*Volkswagen*") ir holdinga sabiedrība un lielākais *Volkswagen* grupas uzņēmums, kas darbojas autobūves nozarē. *Volkswagen* ražotās automašīnas Eiropas Kopienā pārdod koncesionāri, ar kuriem šī sabiedrība ir noslēgusi tipveida koncesijas līgumu (turpmāk tekstā — "koncesijas līgums"), selektīvas un ekskluzīvas izplatīšanas sistēmas ietvaros.

4 Atbilstoši koncesijas līguma 4. panta 1. punktam 1995. gada septembra un 1998. gada janvāra redakcijā *Volkswagen* koncesionāriem piešķir tiesības līgumā noteiktajā teritorijā īstenot piegādes un garantijas apkalpošanas programmas. Koncesionārs no savas puses uzņemas intensīvi veicināt pārdošanu un garantijas apkalpošanu tam piešķirtajā teritorijā un optimāli izmantot tirgus potenciālu. Atbilstoši koncesijas līguma 2. panta 6. punktam (1989. gada janvāra redakcijā) vai 1. punktam (1995. gada septembra un 1998. gada janvāra redakcijā) koncesionārs uzņemas "aizsargāt *Volkswagen AG* intereses, *Volkswagen* izplatītāju organizācijas intereses un *Volkswagen* preču zīmi un visiem iespējamiem līdzekļiem nodrošināt [pārdošanas] veicināšanu". Līgumā ir arī noteikts, ka "šajā nolūkā koncesionārs ievēros visas prasības attiecībā uz līguma izpildi, kas saistās ar jaunu *Volkswagen* automašīnu izplatīšanu, apgādi ar rezerves daļām, garantijas apkalpošanu, pārdošanas veicināšanu, reklāmu un apmācību, kā arī dažādu *Volkswagen* darījumu jomu kvalitātes nodrošināšanu". Visbeidzot, atbilstoši koncesijas līguma 8. panta 1. punktam "*Volkswagen AG* iesaka cenas, kas nav saistošas, nosakot galējo cenu un atlaides".

5 1997. gada 17. jūlijā un 1998. gada 8. oktobrī pēc pircēja sūdzības Komisija vērsās pie *Volkswagen*, piemērojot 11. pantu Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17, kas ir Pirmā Regula par Līguma 85. un 86. panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), nosūtot informācijas pieprasījumus par šīs sabiedrības cenu politiku un it īpaši par pārdošanas cenu noteikšanu *Volkswagen Passat* modeļiem Vācijā. *Volkswagen* uz šiem pieprasījumiem atbildēja attiecīgi 1997. gada 22. augustā un 1998. gada 9. novembrī.

6 1999. gada 22. jūnijā, pamatojoties uz saņemto informāciju, Komisija nosūtīja *Volkswagen* paziņojumu par iebildumiem, kurā tā norādīja uz EKL 81. panta 1. punkta pārkāpumu, jo *Volkswagen* bija vienojusies ar sava Vācijas izplatīšanas tīkla koncesionāriem par stingru cenu disciplīnu *Volkswagen Passat* modeļa pārdošanai.

7 Šajā paziņojumā Komisija it īpaši norādīja trīs apkārtrakstus, ko *Volkswagen* adresējusi saviem koncesionāriem Vācijā 1996. gada 26. septembrī, 1997. gada 17. aprīlī un 26. jūnijā, kā arī piecas vēstules, kas tika nosūtītas dažiem no šiem koncesionāriem 1996. gada 24. septembrī, 2. un 16. oktobrī, 1997. gada 18. aprīlī un 1998. gada 13. oktobrī (turpmāk tekstā visi dokumenti kopā — "apstrīdētie piedāvājumi").

8 Ar 1999. gada 10. septembra vēstuli *Volkswagen* atbildēja uz minēto paziņojumu par iebildumiem, norādot, ka tajā izklāstītie fakti būtībā ir pareizi. Tā nepieprasīja, lai to uzklausa.

9 2001. gada 15. janvārī un 7. februārī Komisija *Volkswagen* nosūtīja divus jaunus informācijas pieprasījumus, uz kuriem tā atbildēja attiecīgi 2001. gada 30. janvārī un 21. februārī.

10 2001. gada 6. jūlijā Komisija paziņoja *Volkswagen* par apstrīdēto lēmumu. Tā rezolutīvā daļa ir izteikta šādi:

"*1. pants*

Volkswagen AG ir pieļāvusi EK līguma 81. panta 1. punkta pārkāpumu tādējādi, ka tā ir noteikusi *Volkswagen Passat* modeļa pārdošanas cenas, pieprasot no līgumiskajiem koncesionāriem Vācijā šī modeļa pārdošanas laikā nesniegt atlaides klientiem vai sniegt tikai ierobežotas atlaides.

2. pants

1. pantā minētā pārkāpuma dēļ *Volkswagen AG* tiek uzlikts naudas sods EUR 30,96 miljonu apmērā.

[..]

4. pants

Šī lēmuma adresāte ir *Volkswagen AG*, D-38436 Volfsburga [*Wolfsburg*].

[..]"

Apstrīdētais spriedums

11 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2001. gada 10. septembrī, *Volkswagen* cēla prasību, lai vispirms panāktu apstrīdētā lēmuma atcelšanu un, pakārtoti, samazinātu naudas soda, kas tai uzlikts ar šo lēmumu, apmēru.

12 Apstrīdētā sprieduma 32. punktā Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz sava 2000. gada 26. oktobra sprieduma lietā T-41/96 *Bayer*/Komisija (*Recueil*, II-3383. lpp.) 69. punktu, ir atzinusi, ka nolīguma jēdziens EKL 81. panta 1. punkta nozīmē, kā tas ir interpretēts judikatūrā, ir pamatots ar to, ka ir vienota vismaz divu dalībnieku griba; šādas vienotības izpausmes veidam nav nozīmes, ja vien tā ir gribas patiesā izpausme.

13 Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 33. punktā ir apgalvojusi — kā tas izriet arī no judikatūras — ka, ja ražotāja lēmums veido vienpusēju uzņēmuma rīcību, tad uz šādu lēmumu neattiecas EKL 81. panta 1. punktā noteiktais aizliegums (šajā sakarā skat. Tiesas 1983. gada 25. oktobra spriedumu lietā 107/82 *AEG*/Komisija, *Recueil*, 3151. lpp., 38. punkts, un 1985. gada 17. septembra spriedumu apvienotajās lietās 25/84 un 26/84 *Ford*/Komisija, *Recueil*, 2725. lpp., 21. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Bayer*/Komisija, 66. punkts).

14 Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 35. punktā ir precizējusi, ka jānošķir gadījumi, kad uzņēmums ir veicis pilnībā vienpusēju pasākumu un tādējādi bez jebkādas tiešas vai netiešas cita uzņēmuma dalības, no tādiem gadījumiem, kad veiktā pasākuma vienpusējais raksturs ir tikai šķietams. Ja uz pirmā veida gadījumiem EKL 81. panta 1. punkts neattiecas, tad otrais gadījums ir jāuzskata par tādu, kas liecina par nolīgumu starp uzņēmumiem, un tādēļ to var ietvert šī panta piemērošanas jomā. It īpaši tā tas ir gadījumā ar konkurenci ierobežojošu

praksi un pasākumiem, kurus ražotājs īsteno acīmredzami vienpusēji savu līgumisko attiecību ar mazumtirgotājiem ietvaros, tomēr saņemot vismaz netiešu piekrišanu no tiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Bayer*/Komisija, 71. punkts).

15 Apstrīdētā sprieduma 38. punktā Pirmās instances tiesa ir konstatējusi, ka nav ticis pierādīts, ka apstrīdētie piedāvājumi teritorijā tikuši īstenoti.

16 Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 39. punktā ir norādījusi, ka, lai konstatētu nolīguma EKL 81. panta 1. punkta nozīmē esamību, Komisija galvenokārt pamatojusies uz argumentu, ka *Volkswagen* izplatīšanas politiku koncesionāri pieņēma netieši koncesijas līguma parakstīšanas laikā.

17 Apstrīdētā sprieduma 43. punktā Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka Komisijas apgalvojums nozīmē, ka koncesionārs, kurš ir parakstījis koncesijas līgumu, kas atbilst konkurences tiesībām, ir uzskatāms par tādu, kurš šīs parakstīšanas laikā un ar šo parakstīšanu jau iepriekš piekrīt vēlākām nelikumīgām šī līguma izmaiņām, pat ja minētais līgums neļauj koncesionāriem paredzēt šādas līguma izmaiņas tādēļ, ka tas ir saderīgs ar konkurences tiesībām.

18 Apstrīdētā sprieduma 45. punktā Pirmās instances tiesa ir norādījusi, ka līguma izmaiņas ir iespējams uzskatīt par jau iepriekš akceptētu likumīga koncesijas līguma parakstīšanas laikā un šādas parakstīšanas dēļ, ja runa ir par likumīgām līguma izmaiņām, kas ir vai nu paredzētas līgumā, vai ko koncesionārs nevar noraidīt, ņemot vērā komerciālo izmantošanu vai tiesisko regulējumu. Savukārt, pēc Pirmās instances tiesas domām, nevar piekrist tam, ka nelikumīgas līguma izmaiņas var

uzskatīt par iepriekš akceptētu likumīga izplatīšanas līguma parakstīšanas laikā un šīs parakstīšanas dēļ.

19 Apstrīdētā sprieduma 46. punktā Pirmās instances tiesa ir secinājusi, ka Komisija nepareizi ir uzskatījusi, ka *Volkswagen* koncesionāri koncesijas līguma parakstīšanas rezultātā pieņēma apstrīdētos piedāvājumus.

20 Apstrīdētā sprieduma 47. punktā Pirmās instances tiesa ir paudusi uzskatu, ka Komisija ir veikusi nepareizu judikatūras — uz ko tā atsaucas sava apgalvojuma pamatojumam — interpretāciju, jo tā uzskata, ka saskaņā ar Tiesas iepriekš minētajiem spriedumiem lietās *AEG*/Komisija un *Ford*/Komisija un 1995. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-70/93 *Bayerische Motorenwerke* (*Recueil*, I-3439. lpp.), kā arī saskaņā ar Pirmās instances tiesas 2000. gada 6. jūlija spriedumu lietā T-62/98 *Volkswagen*/Komisija (*Recueil*, II-2707. lpp.) vismaz tādā selektīvas izplatīšanas sistēmu gadījumā, kāds ir šajā lietā, šī piedāvājuma kontekstā koncesionāra rīcībā nav jācenšas saskatīt piekrišanu licences izsniedzēja piedāvājumam, piemēram, pēc piedāvājuma saņemšanas, un šī piekrišana ir jāuzskata par principā sniegtu tikai tāpēc, ka koncesionārs ir iekļāvies izplatītāju tīklā.

21 Apstrīdētā sprieduma 56. punktā Pirmās instances tiesa ir precizējusi, ka Komisijas atbalstītais apgalvojums ir skaidri atcelts ar Tiesas 1979. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās 32/78, no 36/78 līdz 82/78 *BMW Belgium* u.c./Komisija (*Recueil*, 2435. lpp.) un 1990. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-277/87 *Sandoz prodotti farmaceutici*/Komisija (*Recueil*, I-45. lpp.), kā arī ar iepriekš minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Bayer*/Komisija, uz ko savas prasības pamatojumam atsaucas *Volkswagen*. Visi šie spriedumi apstiprina, ka, lai varētu konstatēt nolīguma pastāvēšanu EKL 81. panta 1. punkta izpratnē, ir jāiesniedz pierādījums par gribas sakritību. Turklāt tas ir jāiesniedz par konkrētu rīcību, kurai ir jābūt zināmai nolīguma dalībniekiem, jo tie šai rīcībai ir piekrituši.

22 Apstrīdētā sprieduma 61. punktā Pirmās instances tiesa ir atsaukusies uz Komisijas pakārtoti izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru, pat uzskatot, ka koncesijas līgumā jābūt atrunai par iespēju iekļaut papildu noteikumus, lai varētu konstatēt apstrīdēto piedāvājumu ietveršanu šajā līgumā, minētā līguma 2. panta 1. vai 6. punkts ir jāuzskata par šādu atrunu.

23 Pirmās instances tiesa šo papildu argumentu ir noraidījusi, apstrīdētā sprieduma 63. punktā precizējot, ka koncesijas līguma 2. panta 1. vai 6. punktu nevar interpretēt kā tādu, kas attiecas tikai uz ar likumu saskaņotiem pamatiem. Pēc Pirmās instances tiesas domām, apgalvojot pretējo, no šāda neitrālos jēdzienos izteikta līguma noteikuma būtu jāsecina, ka koncesionārus saista nelikumīgs nolīgums. Pirmās instances tiesa minētā sprieduma 64. punktā ir piebildusi, ka koncesijas līguma 8. panta 1. punkts arī ir izteikts neitrālos jēdzienos, var pat teikt — jēdzienos, ar ko *Volkswagen* ir liegta iespēja sniegt ietekmējošus cenu ieteikumus.

24 Šajos apstākļos Pirmās instances tiesa ir atcēlusi apstrīdēto lēmumu.

Lietas dalībnieku prasījumi un pamats, kas izvirzīts apelācijas pamatojumam

25 Komisija lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto spriedumu, nosūtīt lietu Pirmās instances tiesai un piespriest *Volkswagen* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Savas apelācijas pamatojumam tā norāda tikai uz vienu pamatu par to, ka Pirmās instances tiesa nav ievērojusi EKL 81. panta 1. punkta prasības.

27 *Volkswagen* lūdz apelāciju noraidīt un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

Lietas dalībnieku argumenti

28 Ar savu pamatu Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesa nav ievērojusi EKL 81. panta 1. punkta noteikumus, uzskatot, ka apstrīdētie piedāvājumi nav nolīgumi starp uzņēmumiem Tiesas pastāvīgās judikatūras nozīmē.

29 Komisija norāda, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai koncesionāra uzņemšana selektīvās izplatīšanas tīklā nozīmē tā tiešu vai netiešu piekrišanu ražotāja izplatīšanas politikai (iepriekš minētais spriedums lietā *AEG*/Komisija, 38. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Ford*/Komisija, 21. punkts, kā arī 2004. gada 6. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-2/01 P un C-3/01 P *BAI* un Komisija/*Bayer*, *Recueil*, I-23. lpp., 144. punkts).

30 Komisija piebilst, ka arī atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai piedāvājums, ko automašīnu ražotājs nosūta saviem izplatītājiem, kas noslēguši līgumu, nav vienpusējs akts, uz kuru EKL 81. panta 1. punkta piemērošanas joma neattiektos, bet tas ir nolīgums šī noteikuma izpratnē, ja tas iekļaujas iepriekš noslēgtā vispārējā nolīguma reglamentēto pastāvīgo tirdzniecības attiecību ietvaros (skat. iepriekš minētos spriedumus lietās *Ford*/Komisija, 21. punkts; *Bayerische Motorenwerke*, 15. un 16. punkts, kā arī 2003. gada 18. septembra spriedumu lietā C-338/00 P *Volkswagen*/Komisija, *Recueil*, I-9189. lpp., 60. punkts).

31 Komisija norāda, ka apstrīdētajā spriedumā nav ievērota šī judikatūra un tas nav saderīgs ar selektīvo izplatīšanas sistēmas raksturu.

32 Pēc Komisijas domām, koncesionārs, parakstot koncesijas līgumu, ir piekritis turpmākiem pasākumiem, kuri var iekļauties šī līguma izveidotajā struktūrā. Tā uzskata, ka pretēji Pirmās instances tiesas nospriestajam apstrīdētā sprieduma 45. un 56. punktā šādi pasākumi nav noteikti jāparedz koncesijas līgumā un tiem nav jābūt saderīgiem ar likumu, lai tos varētu uzskatīt par nolīgumu EK līguma 81. panta 1. punkta nozīmē.

33 *Volkswagen* norāda, ka Pirmās instances tiesas veiktā nolīguma jēdziena interpretācija ir pilnīgā saskaņā ar Tiesas judikatūru un ar minēto EKL noteikumu.

Tiesas vērtējums

34 Komisija pēc būtības norāda, ka Pirmās instances tiesa nevarēja, nepieļaujot tiesību kļūdu, neņemt vērā, ka, parakstot koncesijas līgumu, koncesionārs *a priori* ir devis piekrišanu visiem automašīnu ražotāja veiktajiem pasākumiem šo līgumattiecību ietvaros.

35 Lai pamatotu savu apgalvojumu, Komisija atgādina pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru piedāvājums, ko automašīnu ražotājs nosūta saviem izplatītājiem, kas ar to noslēguši līgumu, nav vienpusējs akts, bet nolīgums EKL 81. panta 1. punkta izpratnē, ja tas iekļaujas iepriekš noslēgtā vispārējā nolīgumā reglamentēto pastāvīgo tirdzniecības attiecību kopumā.

36 Tomēr judikatūra, uz kuru atsaucas Komisija, neparedz, ka jebkurš automašīnu ražotāja sniegtais piedāvājums saviem koncesionāriem ir nolīgums EKL 81. panta 1. punkta nozīmē, un neatbrīvo Komisiju no koncesijas līgumslēdzēju vienotas gribas pierādīšanas katrā atsevišķā gadījumā.

37 Jāatzīst, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 30.–34. punktā pareizi ir norādījusi, ka, lai tas būtu nolīgums EKL 81. panta 1. punkta nozīmē, pietiek tikai ar to, ka akts vai acīmredzami vienpusēja rīcība izsaka vismaz divu nolīguma dalībnieku vienotu gribu, jo šādas vienotības izpausmes veidam pašam par sevi nav noteicošas nozīmes.

38 Kā precizē *Volkswagen* sava atbildes raksta uz paziņojumu par apelāciju 29. punktā, pretējā gadījumā tiktu apgriezts otrādi konkurences normu pārkāpuma pierādīšanas pienākums un nevainīguma prezumpcijas princips tiktu pārkāpts.

39 Dalībnieku griba var izrietēt gan no minētā koncesijas līguma noteikumiem, gan no dalībnieku rīcības, it īpaši no koncesionāru iespējamās netiešās piekrišanas ražotāja piedāvājumam (šajā sakarā skat. iepriekš minēto 2003. gada 18. septembra spriedumu lietā *Volkswagen*/Komisija, 61.–68. punkts).

40 Šajā lietā attiecībā uz pirmo gadījumu Komisija dalībnieku gribas sakritības esamību ir secinājusi tikai no attiecīgā koncesijas līguma noteikumiem. Pēc tam Pirmās instances tiesai bija jāpārbauda, ko tā arī izdarīja, vai apstrīdētie piedāvājumi ir tieši ietverti koncesijas līgumā un vai vismaz šī līguma noteikumi atļāva automašīnu ražotājam izmantot šādus piedāvājumus.

41 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka iepriekš minētā sprieduma lietā *Ford*/Komisija 20. punktā Tiesa ir noraidījusi argumentu, kas bija pamatots ar konkrētu automašīnu selektīvās izplatīšanas pasākumu iespējami vienpusējo raksturu, norādot, ka koncesijas nolīgumos noteikti ir jāparedz, ka ražotājs par konkrētiem aspektiem var lemt vēlāk un ka šādi lēmumi tika skaidri paredzēti attiecīgā koncesijas līguma 1. pielikumā.

42 Turklāt iepriekš minētā 2003. gada 18. septembra sprieduma lietā *Volkswagen*/Komisija 64. punktā Tiesa ir paudusi uzskatu, ka Pirmās instances tiesa ir pareizi nospriedusi, ka *Volkswagen* veiktie pasākumi, lai ierobežotu automašīnu piegādi koncesionāriem Itālijā, ko īstenoja ar skaidru mērķi novērst reeksportu no Itālijas, veido koncesijas līguma dalībnieku pastāvīgās tirdzniecības attiecības, Pirmās instances tiesai it īpaši pamatojoties uz to, ka minētais koncesijas līgums paredzēja šādu piegāžu ierobežošanas iespēju.

43 Šajā kontekstā ir jānorāda, ka no Tiesas judikatūras neizriet, ka minētā līguma noteikumu atbilstība konkurences normām noteikti būs noteicošā šīs pārbaudes ietvaros. No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa savā spriedumā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, apstrīdētā sprieduma 45. un 46. punktā nospriežot, ka ar konkurences normām saderīgos noteikumus nevar uzskatīt par tādiem noteikumiem, kas atļauj veikt šīm normām pretrunā esošus piedāvājumus.

44 Faktiski jau uzreiz nevarēja izslēgt, ka konkurences normām pretrunā esošu piedāvājumu var uzskatīt par atļautu ar acīmredzami neitrāliem koncesijas līguma noteikumiem.

45 Līdz ar to Pirmās instances tiesa, nepieļaujot tiesību kļūdu, nevarēja atturēties no katra koncesijas līguma noteikuma pārbaudes, vajadzības gadījumā ņemot vērā tādus visus citus atbilstošos faktorus kā šī līguma izvirzītie mērķi ekonomiskajā un juridiskajā kontekstā, kurus ievērojot šis līgums tika noslēgts.

46 Attiecībā uz otro gadījumu, proti, nepastāvot atbilstošiem līguma noteikumiem, nolīguma pastāvēšana EKL 81. panta 1. punkta izpratnē nozīmē koncesionāru tiešu vai netiešu piekrišanu automašīnu ražotāja veiktajiem pasākumiem (šajā sakarā it īpaši skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *BMW Belgium* u.c./Komisija, 28.–30. punkts).

47 Šajā gadījumā, tā kā Komisija nav atsaukusies uz koncesionāru tiešas vai netiešas piekrišanas esamību, šim otrajam gadījumam tomēr nav nozīmes šajā lietā.

48 No iepriekš minētā izriet, ka, lai noteiktu, vai apstrīdētie piedāvājumi ir ietverti *Volkswagen* tirdzniecības attiecību ar tās koncesionāriem kopumā, Pirmās instances tiesai bija jāpārbauda, vai koncesijas līguma noteikumos tie tika paredzēti vai atļauti, ņemot vērā šī līguma kā tāda izvirzītos mērķus ekonomiskajā un juridiskajā kontekstā, kurus ievērojot šis līgums tika noslēgts.

49 Šajā lietā attiecībā uz Pirmās instances tiesas veikto koncesijas līguma noteikumu interpretāciju ir jāatgādina, ka no EKL 225. panta un Eiropas Kopienu Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka Pirmās instances tiesa ir vienīgā instance, kas ir tiesīga, no vienas puses, konstatēt faktus, izņemot gadījumus, kad šo konstatāciju materiālā neprecizitāte izriet no šai tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem, un, no

otras puses, veikt šo faktu vērtējumu. Ja Pirmās instances tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, tad Tiesai saskaņā ar minēto EKL 225. pantu ir kompetence kontrolēt šo faktu juridisko kvalifikāciju un tiesiskās sekas, kuras Pirmās instances tiesa ir paredzējusi (skat. it īpaši 1998. gada 17. decembra spriedumu lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija, *Recueil*, I-8417. lpp., 23. punkts).

50 Attiecībā uz koncesijas līguma noteikumiem Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 2. punktā kategoriski ir nospriedusi, ka atbilstoši šī līguma 2. panta 1. vai 6. punktam koncesionārs it īpaši uzņemas aizsargāt *Volkswagen* intereses, *Volkswagen* izplatītāju organizācijas intereses un *Volkswagen* preču zīmi, kā arī šajā nolūkā ievērot visas tās prasības attiecībā uz līguma izpildi, kas saistās ar jaunu automašīnu izplatīšanu un pārdošanas veicināšanu.

51 Arī no apstrīdētā sprieduma 2. punkta izriet, ka atbilstoši koncesijas līguma 8. panta 1. punktam *Volkswagen* ir ieteikusi cenas, kas nav saistošas, nosakot galējo cenu un atlaides.

52 Apstrīdētā sprieduma 62.–68. punktā Pirmās instances tiesa, konkrēti izvērtējot koncesijas līgumu, ir konstatējusi, ka minētos pantus nevar uzskatīt par tādiem, ar ko *Volkswagen* tiek atļauts sniegt koncesionāriem saistošus ieteikumus par jaunu automašīnu cenu, un ka apstrīdētie piedāvājumi nav nolīgumi EKL 81. panta 1. punkta nozīmē.

53 Pirmās instances tiesa pamatoti ir ievērojusi koncesijas līguma noteikumu formulējumu, lai novērtētu to saturu. Tomēr Tiesa principā nav kompetenta apelācijas ietvaros pārbaudīt Pirmās instances tiesas veikto vērtējumu, saskaņā ar kuru šie noteikumi tika izteikti neitrālos jēdzienos, pat tādos jēdzienos, kas liedza *Volkswagen* iespēju sniegt ietekmējošus cenu ieteikumus. Taču ir jānorāda, ka

Pirmās instances tiesa savā argumentācijā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo tā ir nospriedusi, ka ar konkurences normām saderīgos noteikumus nevar uzskatīt par tādiem noteikumiem, kas atļauj izsniegt šīm normām pretrunā esošus piedāvājumus.

54 Tomēr šī kļūda neietekmē Pirmās instances tiesas secinājuma, ka apstrīdētie piedāvājumi šajā lietā nav kvalificējami par "nolīgumu" EKL 81. panta 1. punkta izpratnē, pamatotību.

55 Ņemot vērā iepriekš minēto, jākonstatē, ka Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 68. punktā pareizi secinājusi, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

56 No tā izriet, ka apelācija ir jānoraida kā nepamatota.

Par tiesāšanās izdevumiem

57 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā *Volkswagen* ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums nav labvēlīgs, jāpiespriež Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nosprież:

1) apelāciju noraidīt;

2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]